

„Kom, dominee overdreef maar wat, 't zou wel zoo erg niet zijn.”

Willem schold moeder uit, Mieke huilde en de boer liep puffend en blazend van de pronkkamer naar de deel en dan weer terug. Vreemd en hard klonken die driftige woorden in de doezelige stilte van den Zondag op die afgelegen hoeve, waar droomerig kleine stofjes in breede zonnestreven dansten

Ze lag zacht voor zich uit te praten of ze kreunde, klein Marieke.

Eens, dat ze even met Piet alleen was, vroeg ze zich plotseling oprichtend: „Piet, waarom kijken jelui zoo bang, ik zal wel weer beter worden, niet doodgaan, hè?”

„Kalm maar, mijn hartje, je zult blijven leven, je zult een sterk mensch worden.”

„Wezenlijk Piet, je hand er op, toe je hand.” De groote, schitterende oogen zagen hem smeekend aan en wild, bijna woest greep haar gloeiend handje, de rheumatieke vingers: „dat ik beter word, je hand er op, toe nou!”

„Dat je heelemaal beter wordt.”

„Dan is 't goed!”

Doodmoe liet ze zich achterover vallen, knikte hem lachend toe en sloot de oogen.

Aan de borstelige wimpers schitterden heete tranen.

't Was God verzoeken en toch, had hij anders kunnen spreken? Hij moest haar rustig maken, had dokter gezegd.

Ze lag nu zoo stil. De gouden krullen om het smalle gezicht, zóó smal met die donkere kringen om de groote, gesloten oogen en . . . als ze nu eens stierf. Zou het niet beter zijn? Zou het leven haar niet moeielijk vallen, wanneer zij viertjes er niet meer waren, haar niet konden beschermen, zij, een teere, arme wees, met niets op de wereld als die trotsche menschen van de Berkenhoeve en haar eigen warm, lief hartje.

Buiten speelde een orgel, een vroolijk wijsje in de ijle herfstlucht, maar daar binnen klonk het zoo droevig, zoo klagend door en de oude man begroef zijn gezicht in zijn handen en prevelde: „Heere, laat haar leven, laat 't waar zijn, wat ik haar beloofde, o, laat 't toch waar zijn, zij wil 't zoo graag.”

Een zacht gedruisch van kinderstemmen, die zich verwijderden en een vrouwenstem er tusschen, die den orgelman vroeg ergens anders te spelen, daar in 't armenhuis was er eentje ziek. Flauw klonk nu een kermisdeun, verderop in het dorp en de donkere oogen in de bedstede openden zich met een vragend, verbaasd lachje. Zou ze denken aan vroeger, aan 't leven in den woonwagen, aan schitterend verlichte draaimolens vol kralen en blinkende ballen, aan vroolijke muziek, wanneer vader haar omhoog tilde en de grappige moeder met de bruine, lachende oogen voor haar zong? Hun klein Marieke, waar ze zoo rijk mee waren. Ze rilde en Piet dekte haar beter toe.

Ze wisten het nu allemaal in 't dorp, dat er eentje in 't armenhuis gestorven was, niet een van die drie oudjes, maar Marietje Velders, een broerskind van